



NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 7

Hoofdstuk 6: Campagne in Polen

De waarheid is zo kwetsbaar dat ze een lijfwacht van leugens nodig heeft om haar te beschermen."

Winston S. Churchill

Toen de oorlog tegen Polen zo goed als gewonnen was, "stond Hitler op in de Reichstag om op te scheppen over zijn triomf over een weerloos volk". Dit was hoe Walter Cronkite, een spreekbuis voor conventionele historici en anti-nazi-propagandisten, de Polen van 1939 afschilderde. Zijn voorstelling van zaken is sindsdien een historisch dogma geworden, waarin Polen nog steeds wordt afgeschilderd als een vredelievend land dat te timide en te klein was om zich te verdedigen tegen Hitlers pesterijen. Maar zoals vermeld in het vorige hoofdstuk, waren de Polen woedend op de Britse en Franse bondgenoten met hun koppige weigering om vreedzaam te onderhandelen. En ze waren absoluut geen "weerloos volk".

Omdat het moderne Polen was ontstaan in de nasleep van de Eerste Wereldoorlog, zette maarschalk Jozef Pilsudski uitgebreide bewapeningsprogramma's door die pasten bij zijn agressieve buitenlandse beleid. Hij stond in heel Oost-Europa bekend als een oorlogszuchtige onruststoker en ging de strijd aan met al zijn burens, waaronder de Duitsers in Silezië, die in feite "een weerloos volk" waren aan het begin van de jaren 20, toen hij hun land bezette in flagrante schending van het internationaal recht. Zelfs de geallieerde opstellers van het Verdrag van Versailles hekelden de Polen voor hun laffe slachtofferschap van ontwapende Duitsers.

Pilsudski voerde tegelijkertijd een volledige aanval uit op de USSR. Hoewel deze mislukte, voorkwam hij dat de Sovjets een tegenaanval op Polen uitvoerden. Op de dag dat het nationaalsocialisme in Duitsland aan de macht kwam, stuurde Pilsudski zonder provocatie een geheime afgezant naar Parijs waar een gezamenlijke invasie van het Reich werd voorgesteld. De slecht voorbereide Fransen waren ontzet en weigerden zijn criminele voorstel te overwegen om een oorlog te voeren tegen een natie die te zwak was om iemand te bedreigen, laat staan de oorlogszuchtige Polen. Pilsudski was getrouwd met een jodin, wat zijn persoonlijke vijandigheid tegenover Duitsers in het algemeen en het nationaalsocialisme in het bijzonder verklaarde.

Zoals vermeld in het vorige hoofdstuk tekende de Poolse regering in januari 1934 een vriendschapsverdrag met het Reich. Tegelijkertijd stuurde Pilsudski zijn ambassadeur Millstein naar Litouwen in een geheime poging om het leiderschap van die Baltische natie te verleiden tot een gezamenlijke militaire alliantie tegen Duitsland. Millstein, een schoonzoon van het internationale bankiershuis Rothschild in Parijs, werd koel ontvangen door de Litouwers, wiens oude hoofdstad Vilnius in beslag was genomen en nog steeds in handen was van de oplichtende Marshall.

Na zijn dood aan kanker of vergif in 1935 ging de Poolse wapenproductie onverminderd door, maar sommige Warschause functionarissen begonnen de suïcidale dwaasheid in te zien van het gelijktijdig verzetten tegen zowel Stalin als Hitler en neigden naar *toenadering* tot het Nieuwe Duitsland. Langzaam dreven de twee landen naar elkaar toe totdat Bullitt's sirenenzang van gemakkelijke verovering de Polen naar hun ondergang suste. In augustus 1939 bereikte de volksopstand tegen Hitler in Polen het hoogtepunt, wat resulteerde in ongeremde acties van de menigte tegen de 1,5 miljoen Duitsers van het land. Hoeveel van hen uit hun huizen werden gesleurd en doodgeslagen of gestenigd door het woedende gepeupel is nooit precies vastgesteld, hoewel schattingen van het Internationale Rode Kruis het aantal op meer dan 3000 mannen, vrouwen en kinderen schatten over een periode van twintig jaar vanaf 1919. Alleen al in 1939 werden ongeveer 500 Duitse

staatsburgers vermoord door de woedende Polen. Zwitserse documenten die de Poolse wreedheden tegen de Duitse minderheid documenteren zijn, hoewel ze al meer dan 60 jaar openbaar toegankelijk zijn, een verwaarloosde factor in de Pools-Duitse betrekkingen van voor de Tweede Wereldoorlog.

Terwijl Britse militaire strategen in Londen overlegden met hun Poolse pionnen, publiceerde de toonaangevende Poolse krant, *Kurier Polski*, spandoeken met de eis: "Duitsland moet worden vernietigd!". (Goebbels, p.304). Hysterische omstandigheden tijdens de nazomer van 1939 werden beschreven door een Duitse u-boot kapitein, Werner Hartmann. "Wekenlang was er onrust in Polen," herinnerde hij zich. "De kranten en cabarets bespotten het Duitse volk. Duitse burgers werden zonder reden beschuldigd en gearresteerd. Etnische Duitsers werden gelyncht. Generaal Ironside (de Britse chef van de keizerlijke generale staf) inspecteerde het Poolse leger. Megalomane ballon-capabele militairen spraken over de Slag om Tempelhof (d.w.z. Berlijn) en 'de grens' aan de Elbe. Danzig werd systematisch afgesneden en Gdingen --- een schizofrene formatie van half afgebouwde, betonnen blokken en houten hekken langs de zee --- moest de grote haven van Oost-Europa worden. Elke dag meldden de krantenkoppen nieuwe en meer verontrustende uitwassen van dit escalerende chauvinisme. Op een keer beweerden ze dat een Poolse vloot een Salamis in de Oostzee voor ons zou voorbereiden en dat de golven rood zouden kleuren van ons bloed tot aan de witte krijtrotten van Rügen" (33).

Toch was Hitler niet van plan om zijn vijanden in de kaart te spelen door een oorlog te beginnen waarvan niemand de uitkomst kon raden. Gefrustreerd door zijn ijzeren zelfbeheersing gaven de autoriteiten in Warschau op krankzinnige wijze Poolse speciale eenheden de opdracht om het kleine Duitse grensstadje Gleiwitz aan te vallen, dat ze op 31 augustus 1939 ook daadwerkelijk bezetten. In totaal lanceerden de Polen ongeveer 35 vluchten over de oostelijke grenzen van het Derde Rijk, aanvallen die nooit worden vermeld door historici die Hitler als de enige agressor willen afschilderen. Zelfs nu streefde hij naar een onderhandelde beëindiging van de gevechten. Zoals schrijvers voor de anti-Nazi *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* moesten toegeven: "De Duitse invasie van Polen werd gelanceerd nadat de Poolse ambassadeur in Berlijn Hitlers voorstellen voor een vreedzame oplossing voor het probleem van Danzig en de Corridor weigerde" (22). Nu zijn land werd aangevallen, had de Führer geen andere keuze dan tegenmaatregelen te bevelen. En zo kregen de Polen op de ochtend van 1 september wat ze wensten, toen de Blitzkrieg als de toorn van God op hen neerviel.

Juist op dat moment toonde de Duce zijn vredeswil door op 5 september een vijfmogendhedenconferentie in Parijs aan te vragen "om de clausules in het

Verdrag van Versailles, die aan de basis liggen van de problemen, te onderzoeken". Hitler stemde hiermee in en vertelde de Britten en Fransen dat hij zijn aanval zou stoppen en zich uit Polen zou terugtrekken als hij de Duitse stad Danzig-Duits zou mogen houden. De Westerse democratieën gaven de voorkeur aan oorlog met alle catastrofale gevolgen van dien.

Polen bewapende zich al twintig jaar. En een blik op haar leger is voldoende om te laten zien dat de Polen nauwelijks "weerloos" waren. Ze mobiliseerden een leger van een miljoen man in dertig modern uitgeruste infanteriedivisies, ondersteund door een "Nationale Defensie" van 100.000 reservisten. *De Cavendish Encyclopedie* beschrijft het Poolse leger als "één van de grootste ter wereld"(22). De Poolse infanterie werd ondersteund door een gepantserde brigade van niet minder dan 300 tanks, wat de mythe van de geallieerden over de opera-achtige cavalerie als enige verdedigingsmiddel van Polen ontkracht. De Polen hadden paardenregimenten (37 in totaal), maar dat had elke andere moderne natie in de wereld ook - inclusief Duitsland en de VS; cavalerie-eenheden waren nog steeds een integraal onderdeel van de hedendaagse oorlogsvoering.

De meeste studenten van de Tweede Wereldoorlog weten niet dat de Polen een moderne marine hadden met vijf onderzeeërs, vier torpedojagers, zes mijnenvegers en een mijnenlegger. Hoewel deze strijdkrachten mager lijken in vergelijking met die van andere marines, waren ze geschikt voor de grenzen van de Baltische Zee en zeker moderner dan hun logge tegenstander, het verouderde *Sleeswijk-Holstein*, dat de eerste Duitse schoten van de Tweede Wereldoorlog afvuurde. De zeemachten van Warschau bleven vechten lang nadat de hoofdstad in oktober 1939 was gevallen. Een half jaar later, bijvoorbeeld, op 8 april 1940, werd het Duitse transportschip *Rio de Janeiro* tot zinken gebracht in de Baltische Zee door een Poolse onderzeeër, de *Orzel*.

De Polen hadden een luchtvloot van bijna duizend vliegtuigen. De geavanceerde P.37 "Elk" middelzware bommenwerper vloog 40 mijl per uur sneller dan de beste middelzware bommenwerper van Duitsland, de Heinkel He 111H-16, ook al hadden beide vliegtuigen een gelijkwaardige nuttige lading van elk 5600 pond bommen. De PZL P.23 eenmotorige bommenwerper was het meest talrijke type vliegtuig in dienst bij de Poolse luchtmacht aan het begin van de oorlog, 114 exemplaren dienden in eerstelijnsenheden, met nog eens 11 ontvangen als vervanging. De robuuste *Karas*, of "Karper", kon opereren vanaf geïmproviseerde vliegvelden, droeg een bommenlast van 1.330 pond met een snelheid van 186 km/u en was bewapend op zowel rug- als buikschutterposities, waardoor het beter verdedigd was dan Duitse tegenhangers, de tweemotorige Messerschmitt-110 of *Stuka* duikbommenwerper.

Maar het belangrijkste gevechtsvliegtuig van de Poolse luchtmacht was de

wendbare PZL P.11, een eendekker met hoge vleugels geproduceerd door Warschau's *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, de Nationale Luchtvaart Maatschappij. Hoewel hij langzamer was dan de meeste tegenstanders van de Luftwaffe, was de P.11 snel en zeer wendbaar. In de handen van een ervaren piloot (en veel Poolse piloten waren uitstekende piloten) was de P.11 een geduchte tegenstander. De meeste geschiedenissen van de Tweede Wereldoorlog verzuimen te vermelden dat de eerste luchtoverwinning van de Poolse campagne werd behaald door een enkele P.11 piloot op twee Dornier medium bommenwerpers. En 285 Luftwaffe vliegtuigen die verloren gingen tijdens de korte campagne getuigden van de gevechtscapaciteiten van de Poolse luchtmacht.

Terwijl de Messerschmitt Me 109E superieur was aan het Poolse oorlogsvliegtuig (zoals het was aan elk ander gevechtsvliegtuig in de wereld in die tijd), was de P.11 gelijkwaardig aan en zelfs superieur aan achtervolgingsmodellen gevlogen door hedendaagse luchtmachten over de hele wereld. De P.11 presteerde net zo goed als, zo niet beter dan de Russische Polikarpov bi-vliegtuigen, de Italiaanse CR-42, de Gloster *Gladiator* van de RAF, de Japanse Mitsubishi A5M (Amerikaanse codenaam, *Claude*), of de Amerikaanse Brewster *Buffalo* - *allemaal* frontlinie gevechtsvliegtuigen in 1939. Verre van "grotendeels verouderd" te zijn, waren Poolse vliegtuigen standaard of beter voor hun tijd, en soms, zoals in het geval van de *Elk*, state-of-the-art machines.

Mainstream verslagen van de Tweede Wereldoorlog schilderen tegenstanders die door nationaalsocialisten zijn verslagen steevast af als zwak of weerloos om het propagandabeeld van Hitlers volgelingen als bullebakken die nooit een eerlijk gevecht konden winnen, in stand te houden. Hun bedoelingen zijn duidelijk en buiten de geschiedenis. De tienduizenden doden, vermisten en gewonden van de Wehrmacht in minder dan een maand strijd zijn het bewijs dat de Duitsers niet zomaar door Polen slenterden naar een gemakkelijke overwinning. Het Poolse verzet denigreren als "futiel" of "zielig" is een vernedering van de grondtroepen, matrozen en piloten die zo vaardig en dapper vochten voor hun land, verraden als ze waren door de Westerse Geallieerden en hun eigen leiders. Zoals Adolf Hitler zelf publiekelijk toegaf in Danzig na de campagne: "Laten we op dit punt volledig recht doen aan de Poolse soldaten. De Polen hebben op veel plaatsen dapper gevochten. Hun onderofficieren deden hun uiterste best. Het ontbrak hun officieren aan intelligentie. Hun opperbevel was een absolute mislukking. Hun organisatie was gewoon Pools."

Geen beter voorbeeld van de waarheid van zijn beoordeling kan worden gevonden buiten de verdediging van de Westerplatte voor de haven van Danzig door de Polen. Sinds 1924 bouwden ze het schiereiland in het geheim uit tot een belangrijke militaire doorgangsfaciliteit tegen de beloften van politici uit Warschau

in, samen met onderhandelaars van de Volkenbond die probeerden het potentiële brandpunt tussen Duitsland en Polen tot bedaren te brengen. Volgens de Poolse historicus Maciej Jonasz, "moet worden opgemerkt dat de locaties van de kelderposities (van de gewapende citadel) verborgen moesten worden gehouden, omdat hun bestaan was verboden door de voorwaarden van het akkoord dat het bestaan van de faciliteit regelde. Ze werden zelfs geheim gehouden voor het ondergeschikte personeel van de wacht, die om de zes maanden rouleerde. Alleen de officieren en hogere onderofficieren wisten van de ondergrondse gevechtsposities ... " (66). Deze sluier van strikte geheimhouding verborg een met beton versterkte, ultramoderne, bewapende installatie van talloze mitrailleurposten, mortieren en artillerie die bemand werd door een compagnie elitetroepen. Het bestaan van zo'n clandestiene, zelfs illegale versterking *vijftien jaar* voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog onthulde de Poolse voorbereidingen voor een conflict met Duitsland en lang voordat Hitler, die nog steeds de schuld krijgt van het uitlokken van vijandelijkheden met Polen, zijn ambt aanvaardde.

Op 1 september lanceerden de Duitsers, zich niet bewust van de omvang van de verdediging, een frontale aanval op de Westerplatte en werden neergeschoten voordat ze ook maar in de buurt van de verborgen citadel kwamen. Hun pantseraanval werd neergeslagen door het 75-mm veldkanon van de Polen. Te hulp schoot dat oudere oorlogsschip uit het vervlogen tijdperk van de dreadnought, de *Schleswig-Holstein*, uit 1909. Jonasz schrijft dat het Poolse veldgeschut "werd opgemerkt door de uitkijkposten van het slagschip en er werd onmiddellijk zwaar vuur op gericht. De eerste marinekogel raakte de stam van de boom waaronder de 75 mm zich bevond en de volgende twee kwamen dicht genoeg in de buurt om het stuk volledig buiten werking te stellen. (Het kanon werd later gerepareerd en gebruikt door de Duitsers, waardoor zijn carrière uiteindelijk eindigde in de Stalingrad zak)" (68, 69).

Het dappere, oude oorlogspaard hield stand door een toenemend aantal voltreffers op de installatie af te vuren. "Dat brute spervuur, waarbij het slagschip zijn enorme kanonnen op de faciliteit afvuurde vanaf slechts 400 meter afstand, duurde tot 21:00 uur. Het leidde ertoe dat de Polen Strong Point Prom evacueerden, waarvan het personeel zich terugtrok om te helpen bij het bemannen van Guardhouse One. Adjudant Gryczman getuigde over de intensiteit van het vuur toen hij het bevel gaf om zich terug te trekken: 'Ik heb twee oorlogen overleefd, maar zoiets heb ik nog nooit gezien!'

Het Poolse Westerplatte hield een week stand tegen de Duitsers, die ridderlijk konden zijn tegen een vastberaden vijand. "Na de overgave," rapporteerde Jonasz (71), "mochten de Poolse officieren hun sabels houden als een teken van respect dat de verdediging had verdiend bij hun tegenstanders." De Polen leden 15 do-

delijke slachtoffers, terwijl 200 tot 300 van hun tegenstanders dood lagen.

Tegenover de 30 divisies, één pantserbrigade en 842 operationele vliegtuigen van Polen, stelde Duitsland 106 divisies, zes pantserdivisies en 3.000 gevechtsvliegtuigen op. De vergelijking is echter misleidend omdat meer dan de helft van deze Wehrmacht strijdkrachten op elk moment klaar moest staan om de verwachte aanvallen van Groot-Brittannië en Frankrijk in het westen aan te vallen. Hoewel de Duitsers numeriek en technologisch superieur waren aan de Polen, was hun voordeel niet zo uitgesproken als het op papier leek.

De Poolse leiders hadden nooit de illusie dat ze alleen van Hitler konden winnen. Hun strategie om de Duitse opmars te vertragen totdat de Westerse Geallieerden hen te hulp schoten, was natuurlijk volledig gebaseerd op Britse en Franse beloften. Generaal Tadeusz Kutrzeba, de directeur van de Poolse Militaire Academie, beroemd tijdens de Campagne als commandant van het tegenoffensief op de rivier de Bruza, wist dat "het nodig zal zijn om op hulp van Frankrijk te wachten. Polen zal zes tot acht weken op haar eigen strijdkrachten moeten vertrouwen, zelfs als de Fransen snel reageren". Maar de Fuehrer was niet van plan om hen zoveel tijd te gunnen. De Franse opperbevelhebber, generaal Gamelin, zei: "Ik ken het Poolse leger perfect. De troepen zijn uitstekend en de bevelhebbers boven alle lof verheven. De Polen zullen standhouden en we zullen geen tijd verliezen om hen te hulp te komen. De Polen zullen minstens zes maanden standhouden en wij zullen hen te hulp schieten via Roemenië."

Maar dit denken was geworteld in de verouderde strategieën van de Eerste Wereldoorlog. Geallieerde bevelhebbers gingen ervan uit dat ze minstens drie weken nodig hadden om hun troepen klaar te stomen. Tegen die tijd hadden de Duitsers de oorlog in Polen al beëindigd. Geschokt door de snelle opmars van de Wehrmacht probeerden de Fransen operaties op te zetten tegen de westelijke Duitse verdediging tussen de Rijn en de Moezel. Maar beladen met de onverantwoordelijkheid van de commissie en de endemische corruptie van democratieën overal ter wereld, had Frankrijk een week nodig om haar aanval te organiseren.

Tegen die tijd was het te vroeg gelanceerd en minder dan halfslachtig. De Duitsers drongen Polen veel sneller en dieper binnen dan geallieerde bevelhebbers voor mogelijk hielden. Generaal Gaston Pretelat, leider van het offensief, kwam onder zware politieke druk te staan om West-Duitsland meteen aan te vallen, klaar of niet. Hij stelde in allerijl 31 divisies samen, waaronder 14 eerstelijnsenheden, van de Franse 2e Legergroep. Ondanks deze formidabele troepenmacht onder zijn bevel, trok Pretelat onverschrokken op tegen het overweldigend in aantal overtroffen Duitse 1e Leger van amper 17 divisies. Tot hun ontzetting ontdekten de Fransen dat de Siegfriedlinie die de Duitse grens beschermde te ver achter het front lag, waardoor hun artillerie zich onder vijandelijk vuur moest plaatsen voor-

dat ze de verdediging konden aanvallen. Bovendien bleek de Siegfriedlinie onneembaar voor 155mm granaten. Zelfs nadat de Fransen hun 220-mm en 280-mm kanonnen hadden ingezet - het grootste geschut op aarde - bleef de verdediging van de Siegfried Linie van gewapend beton ongeschonden, hoewel de schutterij van Pretelat snel en zeer nauwkeurig was. De Siegfriedlinie hield stand en gaf een nieuwe betekenis aan de term "Duits staal".

Ondertussen veroverde het 4de Leger van generaal Edouard Requin, met zijn linkerflank aan de Saar, 7,5 mijl Duits grondgebied. Tegelijkertijd veroverde het 3de Leger van generaal Conde een salient van het Warndt Bos. Vanuit deze posities bereidde Pretelat een directe aanval voor op de Siegfried Linie die op 17 september geopend zou worden. Maar tegen die tijd was Warschau belegerd en waren de Poolse legers verpletterd. Verdere operaties leken zinloos en werden afgeblazen. Ironisch genoeg was de geplande datum van Pretelat's offensief dezelfde dag waarop Russische troepen Oost-Polen binnen trokken, een gebeurtenis die met Frankrijk gecoördineerd had moeten worden om Duitsland ertussen te wringen. Maar de Fransen probeerden tenminste hun deel van de afspraak na te komen, hoe halfslachtig ook. De Britten, van wie de Polen allerlei stevige garanties voor militaire hulp hadden gekregen, staken nooit een vinger uit om hen te helpen. De Engelsen hadden noch de middelen, noch de intentie om Polen te redden, waarover ze nu graag oorlog wilden voeren tegen Duitsland, onder welk voorwendsel dan ook.

Wat de Polen echt versloeg en tegelijkertijd alle offensieven van de Westerse Geallieerden tot staan bracht, was de nauwe samenwerking tussen snel oprukkende gemotoriseerde pantsers en de Luftwaffe. Deze nieuwe coördinatie was afhankelijk van lokale luchtcommandanten die samenwerkten met officieren op de grond. Deze unieke, zeer effectieve combinatie tussen verschillende diensten was onbekend in de klassenbewuste structuur van niet-Nationaalsocialistische militaire kringen. Het kwam voort uit de geest van klassensamenwerking waarmee Adolf Hitler zijn volk had geïnspireerd. De Junker Ju 87 Stuka's dienden als vliegend geschut en sloegen gaten in vijandelijke stellingen waar de Panzers in grote aantallen doorheen stroomden.

Dit ongekende tactische gebruik van vliegtuigen en tanks was voorzien door Luftwaffe Chef Reichsmarschall Hermann Goering als de beste manier om Polen uit te schakelen voordat de Fransen de tijd hadden om een serieuze bedreiging te organiseren tegen de zwakke verdediging in West-Duitsland. Dienovereenkomstig sloegen Duitse luchtdivisies grote gaten in de Poolse vestingwerken langs de grens. Hier doorheen stormde de invasievoorhoede van Legergroep Zuid op de ochtend van 1 september. Junker, Heinkel en Dornier bommenwerpers bleven de levenslijnen van de vijandelijke strijdkrachten op de grond doorsnijden, vooral al-

le wegen en spoorwegen die Poolse versterkingen en voorraden naar het front brachten. Ze isoleerden slagveld na slagveld en legden zo communicatie en transport lam en verhinderden massale tegenaanvallen op de Panzers.

Een vitaal doel van deze eerste *Blitzkrieg*, of "bliksemoorlog", was de onmiddellijke vernietiging van de gevaarlijke Poolse luchtmacht op de grond. Maar de Luftwaffe ving en vernietigde slechts 30 vijandelijke vliegtuigen die nog in de buurt van en in hun hangars geparkeerd stonden. De Polen hadden hun oorlogsvliegtuigen wijselijk over het hele land verspreid op talloze vliegvelden. Bijgevolg moest hun luchtmacht in luchtgevechten worden vernietigd. En dat gebeurde ook. P-23's kwamen uitgebreid in actie in de eerste twee weken van de campagne en vielen Duitse gemotoriseerde en Panzer colonnes aan. Maar Messerschmitt piloten decimeerden de duikbommenwerpers voordat de meeste hun doelen konden naderen. De eminente *Karas* eenheden leden meer dan 85% slachtoffers, waardoor er slechts 17 "Karps" overbleven die over de grens naar Roemenië trokken, waar ze op schandalige wijze in beslag werden genomen.

Maar de Polen vochten moedig en vastberaden verder. Op 7 september behaalde de Poolse luchtmacht haar grootste luchtoverwinning door 15 Duitse vliegtuigen in één gevecht neer te halen. Warschau had een ultramodern systeem voor vroegtijdige waarschuwing dat de Luftwaffe vliegers verraste. Wanneer ze bij de Poolse hoofdstad aankwamen, stonden er al zwermen P.11 gevechtsvliegtuigen op hen te wachten. Volgens de Poolse luchtmacht majoor F. Kalinowski, "was er in de zomer van 1939 rond Warschau een netwerk van observatieposten opgezet om vroegtijdig te waarschuwen voor naderende vijandelijke vliegtuigen en deze posten moesten informatie per radio en telefoon doorgeven aan de operationele kamer van de achtervolgingsbrigade, van waaruit alle scramble orders werden gegeven".

Terwijl de piloten van de Luftwaffe vochten om de controle over het luchtruim, werden ze afgeleid van hun belangrijkste doel: het ondersteunen van hun strijdmakkers op de grond. Daarom sloegen de Poolse 11de en 38ste Divisies van de "Sosnkowski-groep" van 15 tot 18 september drie pogingen tot omsingeling door het Duitse 14de Leger neer. De hele nacht door marcherend en overdag vechtend versloegen de Polen alle pogingen van de Wehrmacht om hen te verhinderen de strategische rivier de San over te steken. Ze veroverden 20 artilleriestukken en 180 voertuigen op de Duitsers. Eerder werden tanks van de 4de Panzerdivisie teruggeslagen in hun mislukte verrassingsaanval op Warschau. Terwijl de 35ste Panzer en 12de Rifle Regiments oprukten door de buitenwijken van de hoofdstad, kwamen ze onder intens vuur te liggen van artillerie die eigenlijk vanuit de stad zelf was gericht. Ze leden zware verliezen en werden gedwongen zich terug te trekken. Maar niet ver achter hen stormde het machtige 10de Leger op.

Het rukte op naar de Vistula bij Gora Kalwaria, waar het het elite-leger van Lotz absoluut decimeerde.

Maarschalk Rydz-Smigly, de Poolse opperbevelhebber, was geschokt door de snelle vernietiging van zijn belangrijkste strijdmacht en beval een algemene, vertragende terugtocht naar het oosten. De machtige legers van Pomorze en Poznan, bestaande uit vier infanteriedivisies en twee cavaleriebrigades - een hele legergroep - leidden deze vechtende terugtocht in de richting van Warschau. Ze namen posities in bij Kutno, vlakbij de rivier de Bzura, ongeveer 65 mijl ten westen van de hoofdstad, onder het commando van generaal Kutrzeba. Op 10 september, toen ze probeerden de rivier over te steken, werden de Polen uitgedaagd door het numeriek inferieure Duitse 10de Leger, dat vanuit Lodz was opgerukt om hun doorgang te versperren.

De Polen grepen het initiatief om hun eigen tegenoffensief te lanceren en gingen vastberaden in de aanval. Ze veroverden bruggenhoofden bij Lowicz en drongen de Duitse 30ste Infanteriedivisie terug. Het 10de Leger was afgesneden van zijn voorraden en de hele flank van de Wehrmacht Legergroep Zuid werd plotseling bedreigd. Een vreselijke verstoring dreigde en de hele campagne kwam in gevaar toen de Luftwaffe te hulp vloog. Acht of meer missies per dag vliegend, verpulverden Henschel 123 aanvalsvliegtuigen en Stuka duikbommenwerpers de vijandelijke bruggenhoofden en verlamden de Poolse verdedigingsposities rond Dzialoszyn en Czestochowa. Tweemotorige Messerschmitt Me-110's beschoten grote concentraties van de beste troepen van generaal Kutrzeba, die verder gedecimeerd werden door gelijkvloerse vluchten van Dornier en Heinkel mediumbommenwerpers. De Polen en hun paarden raakten in paniek door de aanhoudende stortvloed van vallende bommen en granaten.

Het was nu mogelijk voor het Duitse 8e Leger om zich te verbinden met het belegerde 10e Leger en verdere luchtaanvallen stelden de gemotoriseerde en Panzerdivisies in staat om naar het noorden op te rukken en de gecombineerde legers van Pomorze en Poznan in de flank te doorboren. Als pijnlijk gewonde slangen vielen ze de Duitsers aan rond Lowicz en Sochaczew, waar ongelooflijk wrede man-tegen-man gevechten over en weer woedden, totdat de Polen geleidelijk werden ingesloten en afgesneden bij Kutno. Een week van intense gevechten op divisieschaal eindigde op 10 september met de overgave van 170.000 Poolse soldaten.

Onmiddellijk na hun succes vielen de bommenwerpers van de Luftwaffe de Poolse 7de Divisie aan die nog steeds stand hield bij Czestochowa. Een hele dag van non-stop bombarderen en beschieten door Luftflotte 4 dwong de hele divisie om zich *massaal* over te geven, de eerste keer dat een luchtmacht grondeenheden van een dergelijke omvang dwong om de wapens neer te leggen. Slechts vijf

dagen later herhaalden de piloten van Luftflotte 4 hun historische overwinning toen ze de overgave afdwongen van een nog groter aantal vijandelijke troepen ten zuiden van Radom, waar de Polen waren omsingeld door een ijzeren ring van Panzers.

Er was een einde gekomen aan de Slag om Bzura, maar niet aan Rydz-Smigly's hoop om Franse aanvallen op West-Duitsland mogelijk te maken door de opmars van de Wehrmacht tegen te houden. In feite waren de mannen van generaal Pretelat al begonnen met hun aanval op de Siegfried Linie. De Franse interventie begon inderdaad zijn effect te hebben op de Poolse Campagne, want Goering trok plotseling nog eens 400 middelzware bommenwerpers terug naar het Westelijk Front, net toen de luchtoperaties boven Warschau op het punt stonden te beginnen tegen de vastberaden verdedigers die op tijd speelden. De logge transportvliegtuigen, de eerbiedwaardige Junkers Ju-52's, werden in noodgevallen ingezet als bommenwerpers, een rol waarvoor ze totaal ongeschikt waren. Slechts dertig "Tante Jus" waren bepakt met kisten fosforhoudende brandbommen van twee pond. Deze werden letterlijk door twee soldaten per Junkers uit de deuren van het vrachtruim getild!

Om de Poolse campagne zo snel mogelijk te beëindigen, mengde Hitler zich voor het eerst in de gevechten. Tot nu toe had hij zijn generaals de vrije hand gegeven in hun oorlogsvoering. Maar ze gingen niet snel genoeg. De Fuehrer wilde Polen binnen drie weken uitschakelen, voldoende tijd om zijn verdediging klaar te maken tegen de verwachte aanval van de Geallieerden vanuit het westen, die in feite al begonnen was. Om de rest van de Poolse strijdkrachten ten oosten van de Wisla op te pakken, gaf hij het 14de Leger de opdracht om vanuit L'vov naar het noordoosten te trekken. Zijn XIX Panzerkorps sloeg de val en de campagne was zo goed als voorbij. Warschau was nu volledig omsingeld. Met alle Poolse strijdkrachten ofwel vernietigd of verpletterd, was de verdediging van de hoofdstad zinloos. De Duitsers gaven de verdedigers het bevel om zich vreedzaam over te geven en zo onnodig bloedvergieten te voorkomen. De Polen vertrouwden echter nog steeds op hun redding van de Westerse Geallieerden en weigerden. Als antwoord concentreerde Goering 1.776 bombardementsvluchten in slechts 48 uur en dwong Warschau tot capitulatie op 27 september. De verdedigers werden niet mishandeld, maar kregen de eer van de oorlog van generaal Blaskowitz, bevelhebber van het Duitse 8ste Leger, een gebaar dat een mooie weerspiegeling was van het gevoel voor ridderlijkheid en menselijkheid van hem en de Wehrmacht, kwaliteiten waarvan later bleek dat ze grotendeels ontbraken bij de Geallieerden.

De Campagne was kort maar meedogenloos geweest, met 10.572 Duitse doden, 3.400 vermisten (vermoedelijk dood) en 30.322 gewonden. Meer dan 694.000 Polen werden gevangen genomen. Voorafgaand aan de overgave in Warschau,

lieten Rydz-Smigly, Beck en alle anderen wiens arrogantie en hebzucht dit teweeg hadden gebracht, het Poolse volk midden in hun ellende achter door naar Roemenië te vluchten. Het was van hieruit dat de toegezegde Franse troepen van generaal Gamelin Polen op tijd hadden moeten redden. Maar het enige wat de Poolse samenzweerders in Roemenië vonden was internering. Andere Polen vluchtten naar Engeland, de natie die hun land had verraden, om de hersenloze, zelfvernietigende strijd tegen Hitler voort te zetten. Het bleek dat deze onnavolgbare dwazen de dag meemaakten waarop de Sovjet bondgenoot van hun bedrieglijke Britse kameraden werd ontmaskerd voor de executie van ongeveer 15.000 Polen in de massamoord in het bos van Katyn in april 1943.

Toen het pro-geallieerde hoofd van de Poolse regering in ballingschap, generaal Wladyslaw Sikorski, eiste dat de gruweldaad werd onderzocht, vermoordde de Britse geheime dienst hem drie maanden later in een vervalst vliegtuigongeluk bij Gibraltar uit angst dat hij Stalin van zich zou vervreemden op een moment dat Groot-Brittannië de deelname van de Sovjet-Unie nodig had. Churchill en Roosevelt negeerden de massamoord op hun Poolse bondgenoten, die hen eerder zoveel propagandawaarde hadden opgeleverd, en deden volledig afstand van hen op de beruchte Conferentie van Teheran, toen ze Polen in zijn geheel overdroegen aan de Sovjetdemocraten.

Hitler daarentegen wilde een onafhankelijke Poolse staat behouden, maar werd hiervan weerhouden door Stalin, die de opdeling van Polen eiste als prijs voor zijn niet-oorlogszucht (*Cavendish*, 37). De Sovjets hadden zeker geen recht op speciale overwegingen, omdat ze hun deel van het non-agressiepact slechts marginaal nakwamen door Polen binnen te vallen *nadat* de campagne al op 17 september was beslist. Ze waren bang voor de Polen, die minder dan twintig jaar eerder bijna hun communistische rijk ten val hadden gebracht, toen de legers van maarschalk Pilsudski de USSR waren binnengevallen. Vandaar hun laffe wraak op dit verslagen volk.

Het Poolse verraad leek zichzelf te voeden. In augustus 1944, op aandringen van een Sovjet radio-uitzending die massale Russische steun beloofde, voerden de Polen een gewapende opstand uit tegen de Duitse bezettingsautoriteiten. De **Waffen-SS** reageerde door de Poolse hoofdstad tot rokende ruïnes te reduceren in aanvallen die veel verwoestender waren dan het luchtoffensief van de Luftwaffe in 1939. Terwijl de Polen hun zoveelste ondoordachte, tot mislukken gedoemde strijd met de Duitsers voerden, zagen ze aan de oostelijke rand van Warschau troepen van het Rode Leger klaarstaan om te helpen. Maar Stalin beval zijn troepen zich terug te trekken en de Polen "in hun eigen sop gaar te laten stoven". Toen de Britten toestemming vroegen om op zijn minst voorraden naar Warschau te droppen, weigerde hij dat. Kort daarna werd de opstand met veel verlies van

mensenlevens neergeslagen. Opnieuw hadden de Polen zich laten misleiden door de transparante beloften van buitenlanders die hun land als niets meer dan een pion beschouwden voor vreemde doelen.

Dit alles en nog veel meer hebben de Polen moeten doorstaan vanwege hun weigering om het rationele verzoek van Adolf Hitler in overweging te nemen: de teruggave van één stad die niet van hen was. Hoe minuscuul, zelfs kleinzielig lijkt deze onderhandelbare kwestie, vergeleken met het enorme panorama van vernietiging, dood en lijden dat volgde voor Polen en de rest van de wereld!

Zonder twijfel had geen enkele andere natie ter wereld de miljoenen strijdkrachten van Polen in minder dan een maand kunnen verslaan. De geallieerde plannen om de Duitse opmars te vertragen, zodat Frankrijk voldoende tijd zou hebben om in het westen aan te vallen, waren volgens de toenmalige strategische normen goed. Niemand, zelfs niet Hitlers eigen generaals, geloofde dat de Polen in iets meer dan drie weken overwonnen konden worden. Als zodanig verdient hij het meeste krediet voor de overwinning, voornamelijk door zijn aandringen op grond-ondersteunende luchtmacht en zijn enorme omsingeling van vijandelijke troepen ten oosten van de Vistula, waar de Polen alle hoop op langdurige weerstand verloren.

De Campagne was inderdaad een triomf van nationaalsocialistische genialiteit en moed over bekrompen samenzweerders die probeerden de grootste hoop van het Witte Ras de kop in te drukken. Maar het was ook catastrofaal voor een waardevol volk dat werd verraden door gierige politici en buitenlanders met een buiten-Poolse agenda. Erger nog, 1939's wederzijdse afslachting van Arische mannen in Polen was een tragedie voor de Westerse Beschaving, waar haar Grote Broeder-oorlog en de echte Ondergang van het Westen begon.


NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUßERLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Ausgabe 1978 April 1978 1978

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung wieder als Führer in der Nachkriegszeit und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Schritte von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Ganze der gesamten Welt gegenüber zu zeigen. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind somit arbeitslos, Völkern- und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal um Kampf um die Erfüllung unserer rassen Völkern.

Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des kriegsgekauften Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der völkerruf ist also dabei, das Völkern - gegen alle rassen Völkern (V) - zu bringen, seine Mord und Ermordung, Überführung und Rassenmenschen.

Ob "Herr" oder "Herr", ob im Weltkrieg oder im Massenmord, ob auf Propaganda und Verdrängung oder auf einem Schicksal, selbst Adolf Hitler Nationalsozialist ist seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck



**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**


NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19-06-2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 • Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthecentury.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het behandelen van WO II is een absoluut mijnenveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-



 **the NEW ORDER**
Number 179 (1978) Founded 1979 April 26, 2023 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck



**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

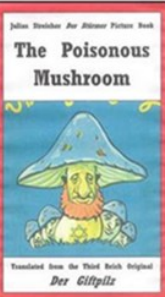
Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen



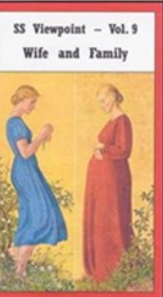
SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**
Translated from the SS original



The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich original
Der Giftpilz



Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German / Deutsch / English



SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family



The Sins of High Finance
Theodor Fritsch



Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDA
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO

Fight Back!



nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**